

Mi irányítja az életünket?

Radu Gavriluț

2020. július 1.

<https://www.ekklesiaoradea.ro/>

Az 1Kronikák 18. 19. és 20. fejezeteiben nagyon sok harcot találunk, amelyeket az Úr harcainak nevez. Ezeket a harcokat Dávid nyerte meg. A bírák idején nem tudták elűzni az ellenséget az országból. Dávid idején az Úr győzelmet adott az összes ellenség felett. És ezekből a csatákból, amelyekben Dávid részt vett, nagyon sok zsákmányt szerzett, és ez a zsákmány képezte később a templom építőanyagát.

A Bibliában sokszor ez áll: az Úr nagy győzelmet adott. A 2Sámuel 23-ban olvastam Dávid vitézeiről. Az Úr nagy győzelmeket adott, és volt olyan, hogy egyetlen ember győzte le az ellenséget. Például Eleázár megállt egy lencseföldön és megvédte azt, mikor az egész nép elfutott a filiszteusok elől. Isten nagy győzelmet adott, és tovább azt mondja, hogy a nép visszatért, hogy összeszedje a zsákmányt. Ez nagy dolognak tűnik a számomra. Nagy győzelmet ad az Úr az ő gyermekeinek, és a zsákmány, amit elvesznek, a templom építőanyagát képezi. Lehet, hogy a mi számunkra ez nem sok, hogy amikor az ellenség erősen támad, az Úr pedig nagy győzelmet ad az életünk bizonyos területén. Eleázár, aki Dávid egyik vitéze volt, elhatározta, hogy megvédi azt a lencseföldet. Mondhatjuk azt, hogy egy lencseföldet nem nagy dolog megvédeni a filiszteusoktól, de az Úr számára fontos volt ez a terület, és az Úr nagy győzelmet adott, a nép pedig visszatért, hogy összeszedje a zsákmányt. Ha a Kronikák első könyvében elolvassuk a Dávid harcait, ott láthatjuk, hogy nagy része a templom építőanyagának tulajdonképpen azokban a harcokban gyűlt össze, amelyek itt vannak leírva a 18. 19. és 20. fejezetekben.

Ez egy nagyon érdekes téma: a konfliktusok. Ha konfliktusok vannak a testvérek között, vagy legyen bármilyen természetű konfliktusról szó, a háttérben mindig a gonosz van. De nemcsak ez a probléma, hogy ezekért a gonosz a felelős, hanem a probléma az, hogy ő szövetségest talál bennünk. Igazat adunk magunknak, sajnáljuk magunkat, szenvedünk a jó hírünk miatt. És itt a gonosz a segítségünkre jön, hogy ezen a vonalon folytassuk tovább. De valahányszor az Úr felé fordulunk és az Úr megvilágosít, Ő megnyeri a győzelmet és az Úr népe áldást nyer. Amikor új élet, új lendület mutatkozik meg, az nagyon nagy áldás az Úr népe számára. Lehet, hogy épp egy gyenge, száraz időszakban vagyunk, kedv és életerő nélkül, de egyszerűből eláraszt az élet. Miért? Csak úgy, derült égből? Nem testvérek, hanem azért, mert "Eleázár" megvédte azt a lencseföldet, és az Úr nagy győzelmet adott neki, és egyszerűen csak kiárad az élet, amit ő hoz közénk. Azokat a személyeket, amilyen volt Eleázár is, a Biblia Dávid vitézeinek nevezi. Mikor ő győz, jön az élet, kiárad az élet a Testben, és ez nagy áldás.

Ma viszont az Úr valami mást mutatott nekem, amiről beszéljek. Feltettem ezt a kérdést: miért távolodnak el egyesek az Úrtól, akik az Úr iránt való teljes buzgósággal kezdték? Mert ha az Úrral jársz, akkor nem leszel olyan, aki csak él az életből, hanem te magad is életet hozol a test számára. És valahányszor valaki valóban megalázkodik, igazat ad Istennek és teljes szívvel Őfelé fordul, az életet

hoz a testbe. Ezek nem látható dolgok, de ebből az áldásból az egész test részesül. Hogyan juthatunk ide?

Sokszor hallottam, hogy bizonyos személyek különböző helyzeteken átmenve elégedetlenek voltak az Úrral. Eszembe jutott az a csoda, amit az Úr tett, mikor a kenyereket megsokasította, és erről mind a négy evangélium beszámol. Az Úr megsajnálta azokat az embereket, akik mindenhová követték Őt, és megéheztek. És miután megsokasította a kenyeret és a halat, az a nagy sokaság jóllakott. Isten csodát tett. Azok az emberek, akiknek részük volt ebben a csodában, akik éhesek voltak, de bőségesen jóllaktak, tizenkét tele kosár maradékot szedtek össze. Ez a nép nagy áldásban részesült. Azt mondta egy testvér, hogy mikor a János evangéliuma erről a csodáról beszél, egy jelről is beszél, mert ez egy jel volt. Amikor van egy jel, az utal valamire. Miután részünk van az Úr áldásában, az életünk pedig zökkenőmentesen folyik tovább, olyan testvérek között vagyunk, akik szeretnek és tisztelnek, és jelen van köztünk a szeretet, akkor hirtelen történik egy banális dolog, például leszakad egy állvány és a kórházba kerülsz, és az Úr elkezd munkálkodni. Ő azt akarja munkálni, hogy a tekintetünket Önmaga felé irányítsa.

Mi nagyon elégedettek vagyunk az Ő áldásaival, az Ő megváltó munkájával, mert Ő megváltott és ebben a munkában semmi hiányosság nincs. Ő kifizette a teljes árat a mi megváltásunkért. Az Ő vére megtisztított minden egyes bűntől. Semmi sem vádolhat bennünket. Milyen nagy áldás ez! Azt gondoljuk, hogy élhetnénk így életünk végéig: egy út kapaszkodók és völgyek nélkül; egy út, amelyen az Úrra tekintünk és örülünk az Úrban. De miután Ő megváltott, az Úr azt keresi, ahogy a János 6-ban is történt, hogy maga felé irányítsa a tekintetünket, és nem csak az Ő áldásaira. Ő azt mondta: az én testem valóságos étel. "Én vagyok az élet kenyere, aki hozzám jön, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha" (János 6,35). Ekkor kezdődnek tulajdonképpen a problémák, amikor Ő azt keresi, hogy maga felé vonzzon bennünket.

Természetesen így van, hogy mikor az Úrhoz jövünk, az Ő munkáját látjuk. Az által vagyunk megváltva, amit Ő tett. De amit Ő ezt követően akar az, hogy közeledjünk Hozzá. Azt akarja, hogy megismerjük Őt. Láttunk sok személyt a Bibliában, akik nem ismerték Őt személyesen. Csodákat tettek, ördögöket űztek, nagy dolgokat tettek, de végül az Úr azt fogja mondani nekik nagyon világosan, mikor a Bárány menyegzője lesz: nem ismerlek titeket. Nem ismerlek titeket bensőségesen, nem voltatok közel hozzám. De mi elégedettek vagyunk és nagy hatással van ránk, ha valaki meggyógyul, mi ezt nagy eredménynek tartjuk.

Miután az Úr így szólt a tanítványokhoz és a sokasághoz, a zsidók zúgolódni kezdtek emiatt. Sokan kezdtek elmenni mellőle és a tanítványok közül is egyesek elhagyták Őt. Éltek az Ő áldásaival és az Ő váltságműve által, de nem tudtak túllépni ezen a küszöbön oda, hogy megismerjék Őt bensőségesen. Akkor az Úr azt mondta a tizenkettőnek: ti is el akartok menni? És Péter azt mondta: "Uram, hova mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad!" (János 6,68). Tudjuk mi történt később Péterrel is. Nagyon sok bonyolult helyzet volt az ő életében. Folyamatosan jöttek a problémák, mégis, mindezek után, Péter végig követte az Urat. Miért van, hogy egyesek eltávolodnak, akik megismerték az Úr munkáját, akik megismerték Őt? Bizonyosságot tettek a csodálatos megtérésükről és mégis elmentek.

Ábrahám szíve annyira meg volt próbálva, de mi is történt tulajdonképpen? Amikor a dicsőség Ura megjelent neki Ur városában, akkor őt az Úr megérintette. Elindult és nagyon sok kellemetlenséggel szembesült. Mindent, ami a szívéhez kötődött, lassan-lassan el kellett engednie. Elhagyta a házáját, a házát, az apját, aztán nagyon világosan meg kellett mondja Lótnak, hogy el kell válniuk: ha te jobbra mész, én balra megyek. De hogyan lehetséges ez, hiszen csak Lót volt már neki, senki más? Ábrahám a szárnyai alá vette Lótot, mert az apja meghalt, de végül el kellett, hogy váljanak egymástól. A végén, akkor is, ha olyan szigorúan beszélt vele, mikor bajba került, mégis kiszabadította. Végül nyolcvanhat

éves korában megszületett Izmaél. Ábrahám nagyon kötődött Izmaélhez. Nem volt gyermeke. Végül ezt is meg kellett tennie: "űzd el a szolgát a fiával együtt, mert ő nem fog örökölni az én fiammal, Izsákkal" - mondta Sára. Elképzeljük az apának ezt a szívfájdalmát? De megtette, amit Sára mondott. Mindezek a dolgok oda vezettek, hogy lassan-lassan a szíve megvált mindentől. Amikor az Úr próbára tette, hogy áldozatul hozza az ő fiát, Izsákot, már fel volt rá készítve. Ezt akarja Isten munkálni a mi életünkben is.

Testvérek, kell, hogy legyen egy pont, amikor határozottan az Úr felé fordulunk. Nagyon őszintén mondom, hogy nem lep meg és nem csodálkozom, amikor bizonyos személyek elmennek és nem követik az Urat. Mert ha visszatekintek az életükre, látom, hogy nem jutottak el oda, hogy a keresztt munkálkodjon az életükben, hogy az Úr valóságosan megérintse őket, és kezdjenek elhagyni bizonyos dolgokat. Szomorú vagyok, de nem lep meg ez a dolog. Jönnie kell egy pillanatnak az életedben, és ez a hitélet kezdetén kellene, hogy legyen, amikor azt mondd: Uram, itt az életem, én nem tudom megőrizni, nagyon kicsi vagyok ehhez a dologhoz, minden irányba vonzódom, de Te azt mondd: neked van hatalmad megőrizni azt, amit Rád bízom, arra a napra. Rábízad az életedet? Rábízad az életed összes dolgát? Rábízad a karrieredet? Rábízad a családot? Ha nem bízad Rá, akkor sokféleképpen leszel megkísértve, hogy más úton járj.

"Ki tudja hallgatni ezt?" - mondták sokan a tanítványok közül, és elhagyták az Urat és elmentek. Pált az élete végén sokan elhagyták. Démás is elhagyta őt, és ne gondoljátok, hogy Démás bűnbe került. Egyszerűen, ha a mércét lejjebb helyezed és az életedben bizonyos dolgokat megengedsz vagy megtűrsz, akkor lassan-lassan elhagyod ezt az utat. A napokban eszembe jutott valaki, akit a hitéletem kezdetén ismertem meg és most egy felekezethez tartozik. Meg vagyok győződve, hogy ő ott nagyon komolyan veszi a dolgokat, imádkozik, elmondja az Úrnak az ő problémáit, és minden dolgát. Egy olyan gyülekezetbe jár, ahol énekelnek, imádkoznak, ami egyféle megelégedést hoz az ő szívébe. Eleázár viszont teljesen más volt.

Testvérek, nem magunknak kell élnünk. Mi irányítja a mi életünket? Nem vagyunk tudatában, hogy az élet sok területén szükségünk van helyreigazításra. Lehet, mások már látják ezeket a területeket az életünkben, ahol helyreigazításra szorulunk, mi viszont nem látjuk. Így voltam én is, mikor az Úrhoz tértem. Ha valaki felhívta volna a figyelmemet bizonyos dolgokra, nem lett volna fülem, hogy meghalljam. Melyik az a pont az életedben, ami helyreigazításra szorul?

Tehát az első dolog, hogy miután Isten megvizsgál, tudd átadni az életedet az Ő kezébe, de nem úgy, ahogy hallottam valakit imádkozni: "Uram, át akarom adni az életemet a Te kezébe." Azt mondtam neki: ez, amit kérsz, nem lehet tudni, hogy mikor lesz. Át akarod adni az életedet? Mikor akarod átadni? Ha azt mondd: Uram, átadom az életemet most a te kezébe - ez egészen máshogy hangzik. Neki van hatalma megőrizni, amit rábízál.

El kell jutnod arra a pontra, hogy meglásd milyen gyenge és sérülékeny vagy, és el kell jutnod oda, hogy félj - nem másoktól - hanem saját magadtól, hogy minden lépésnél letérhetsz az egyenes útról. Nem arról van szó, hogy ha letérsz az útról, a pokolra kerülsz, hanem egy olyan személy leszel, aki megmenekül, de mint tűz által. Elégedett lennél? Ha viszont ma átadod az életed az Úr kezébe és ezen az úton jársz, és lépésről-lépésre kezdesz tőle tanulni, és lassan-lassan felfedezel bizonyos dolgokat az életedben, és az Úr rámutat bizonyos dolgokra, amit ki kell javítani, akkor tovább tudsz menni az Úrral. Uram, hová menjek? Vannak bizonyos terveim, bizonyos választási lehetőségek előttem: mit tegyek?

Emlékszem, hogy 1990 után nagyon sok lehetőség volt, különösen, hogy azok a régi gyárok, amelyeket egyesek siratnak, el voltak öregedve. Mivel ez volt a helyzet, én is akartam sok mindent csinálni. Csinálhattam volna olyan dolgokat, amelyek lekötötték volna az életemet, életem végén viszont

felfedeztem volna, hogy mivel is foglalkoztam én!? De mert átadtam az életemet az Úrnak a kezdetekkor, az Úr idejében figyelmeztetett, hogy ne mélyedjek bele ezekbe a dolgokba. Látjuk a világban mi történik. Jönnek-mennek az emberek. Elmennek külföldre dolgozni, de nem láttam olyan indítékból elmenni embereket, hogy pl. Bangladesben van egy gyülekezet és elmegyek oda, mert az Úr megmutatta, hogy oda kell mennem. Nem láttam ilyet. Csak embereket láttam, akik mennek pénzt keresni, és a végén nagyon nehéz lesz nekik. Nem akarok pálcát törni mindenki felett, aki elment, de nagy részük, aki elmentek – a keresztényekre gondolok – elmentek és ott is maradtak. Az Úr legyen irgalmas hozzájuk és hozzánk is, akik itt vagyunk. Mindnyájan és minden lépésnél sokféle dolog vonzáskörébe kerülünk. De ha az életünket átadtuk az Ő kezébe, akkor neki van hatalma, hogy megtartsa azt, arra a napra.

Testvérek, mi nem egy szokványos életet kell, hogy éljünk. Mi egy mennyei életet kell, hogy éljünk. És a helyzetekben, amelyekbe az Úr helyezett, ott van az a hely, ahol aranyat fogunk találni. Nagy áldás az, mikor az Úr megnyitja a szemünket, hogy láthassuk, ahogy a Kolossé levélben olvassuk: az odafelvalókat keressétek. Folyamatosan az odafelvalókra tekintünk. Engem az odafelvaló dolgok kell, hogy motiváljanak. Christian Chen testvérnek lett volna lehetősége, hogy megvalósítsa önmagát azon a területen, ami az ő szakterülete volt, de egy pontnál megállt. Azt mondta: ha tovább mentem volna azon az úton, nem lett volna időm a Bibliát olvasni. Ha én kérem az Urat, hogy a mennyei világosság világítsa meg az utamat, és tudjam megérteni, miért kell itt lennem ezen a földön. Mi az Ő célja?

Egy testvér, aki Angliában van, azt mondta, hogy ő visszajönne, ha találna magának itt munkahelyet. Én azt mondtam neki: ha így gondolkozol, inkább maradj ott, mert ott jobban élsz. Ide akkor kell visszajönnöd, ha tudod, hogy átadtad az életedet az Úrnak és az Ő tervének szolgálsz. Legalább most ott jól élsz, mert odaát sajnos nem fogod magad jól érezni. Amikor a mennyei világosság felragyog az életünkben, akkor teljesen másként vannak a dolgok. A múlt rendszerben például Margitta az egyik legnehezebb hely volt, ahol lakhattál. Nem volt víz, nem volt áram, nem volt elegendő élelem, és sok volt a szűnyog. De egy dolgot szeretnék mondani testvérek: nagyon jól éreztem magam ott, mert én mást kerestem: "az ország szentjeiben van minden gyönyörűségem". Ha visszatekintek, ezek a körülmények, amiket elmondtam, léteztek, de nem voltak akadályok, és áldásban részesültünk minden tekintetben. És igaz az, amit az Úr mond: keressétek először Isten országát, akkor egyszerűen nem fogunk meghátrálni. "Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket sem tétlenné (hatástalanná), sem gyümölcstelenné a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve, ... ezért testvérek, még inkább igyekezzetek elhívátásokat és kiválasztásokat szilárdá tenni, mert ha ezeket teszitek, nem botlotok meg soha "(2 Péter 1, 8-10)

Testvérek, ha nem az Úr van a mi életünk középpontjában, és ha a hitélet nem szenvedély a számunkra, akkor ez egy boldogtalan hívő élet. Ha van munkahelyed és az nem a szenvedélyed, akkor nehezen megy, de ha a munkád a szenvedélyed, akkor hamar telik az idő, kiváltképpen ha az Úr a szenvedélyed, és naponta akarod úgy tenni a dolgodat, mint az Úrnak. Kell, hogy világosság jöjjön az életünkbe, hogy úgy tudjuk tenni a dolgainkat, mint az Úrnak. Kell, hogy eljöjjön az idő az életünkben, mikor határozottan a mennyiek felé fordulunk és a mennyiek fogják az életünket irányítani. Testvérek, ha eddig kétfelé sántikáltunk, forduljunk ma Őfelé teljes erővel. Akkor megelégedettséget fogsz találni a hitéletben. De ha két úton jársz? A legkevésbé beteljesült élet az, amikor egy keresztény egyik lábbal a világban, a másikkal pedig a királyságban jár. Nem tudom, hogy létezik-e boldogtalanabb ember, mint az ilyen.

Az Úr munkálkodjon az életünkben, hogy megérintse az életünket, hogy határozottan az Úr felé forduljunk. És a mi helyünkön, ahova az Úr helyezett mindegyikönket, legyünk olyanok, mint Eleázár, a Dávid vitéze, aki megvédett valamit, nem Jeruzsálemet, hanem csak egy nagyon kicsi dolgot, egy lencsével bevetett területet, és az Úr megáldotta őt. És a nép, miután először elfutott a filiszteusok elől,

visszatért, hogy elvigye a zsákmányt. A zsákmány nagyon értékes. Mi nem csak a győzelmet kell, hogy megszerezzük az ellenség felett. Természetesen, fontos a győzelem, de a zsákmány válik építőanyaggá a templom számára. Az Úr érintse meg a szívünket, hogy meg tudjuk érteni, hogy a hitélet nagyon komoly dolog. Az Úr legyen irgalmas hozzánk, testvérek. Ámen.

Testvérek szeretném megkérdezni, a jelenlevők között van-e valaki, akit megérintett az Úr igéje és szeretné átadni az életét az Úr kezébe, fenntartások nélkül? Ha van, aki szeretné ezt megtenni, ne halogassa holnapra. Tudjuk, hogy az Úr azt mondja: "Ma, ha az Ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket." Ne mondjátok azt, hogy majd holnap megteszem. Amikor gimnazista voltam, az Úr minden évben megvizsgált és én minden évben azt gondoltam: még nincs itt az ideje, teljen el még egy év. És ez minden évben megismétlődött. De az Úr irgalmas volt hozzám, és végül, mikor elvégeztem a gimnáziumot, akkor azt mondtam: *Uram, átadom az életemet fenntartások nélkül a Te kezédbe. Tegyeél velem, amit akarsz. Az sem számít, ha egyedül maradok az úton, csak tudni akarom, hogy Te irányítod az életemet.* Így imádkoztam, anélkül, hogy valaki erre tanított volna. Azt hiszem, hogy egyszerűen az Úr megérintett, olvastam az Igét, és arra indított az Úr, hogy ezt tegyem és így imádkozzak.

Ha van valaki, aki szeretne imádkozni most, ma este, kérlek, tegyék ezt meg és ne halasszátok holnap reggelre. Ez nem egy hitetlen ember imádsága, hanem ez azokra vonatkozik, akik megismerték az Urat. Tehát csak akik az Úrhoz tértek, és nem tették még meg ezt, most megtehetik. Természetesen, itt velem együtt már nagyon sokan megtették ezt és átadták az életüket az Úr kezébe. Miután átadtuk az életünket az Úrnak, és így imádkoztunk, azután így kell imádkoznunk minden nap: egy égőáldozat reggel és egy égőáldozat este, egy napra és nem két napra. Mindig csak egyetlen napra.